„Tere, sina oled vist Turu-Reet?“ küsis Peedu. Kana jäi ehmudes vahtima ja küsis viimaks:

„Kust teie tulete, imelikud inimese moodi olendid?“

Peedu seletas reisusihist ja lahkest hiireperest. Kohe muutus Turu-Reet sõbralikuks. Sirihabe pühkis varvastelt saepuru, tõmbas nokaga rinnalt lahtiläinud sule ja küsis:

„Kuidas teile elu inimeste juures meeldis?“

„Täname küsimast, Sirihabe, meil oli Mari juures väga hea olla.“

„Seda ma usun. Ma isegi arvan, et kõiki häid inimesi kutsutakse Marideks,“ arvas Sirihabe pead viltu keerates.

„Mis see siis on, mis see siis on, mis see siis on!“ kisendati äkki heledalt kuuri nurgast. Nukud taganesid kohkunult. Turu-Reet aga rahustas:

„Ärge kartke, need mu kaks last. See kollane minu näoga on Pahuli ja teine Kikepill.“

Pahuli ja Kikepill tormasid lähemale ja keerasid päid viltu, et nukke paremini silmitseda. Pahulil olid suled imeõrnalt ja vahuliselt pehmeis kiharais tagurpidi pöördunud. Kikepill oli tipuliselt kõrgelt

Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 24